

CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA D'ACCIÓ DE GRÀCIES

**175 anys de la Ordenació
Sacerdotal de Sant Francesc Coll
Solsona 1836 - 2011**

Catedral de Santa Maria de Solsona
28 de maig de 2011

Davant el cent setanta-cinc aniversari del sacerdoci de Sant Francesc Coll

El 28 de maig de 1836 va ser sens dubte un dia inesborrable en la memòria del P. Coll. En aquell matí, dissabte de les quatre tèmperes de Pentecostès, l'Esperit del Senyor davallà damunt seu per la imposició de les mans del bisbe per consagrar-lo sacerdot, ministre de la Paraula i dels sagraments.

Eren temps difícils per a la vida cristiana. Calia una bona dosi de fortalesa i valentia per a acostar-se a rebre el sacerdoci en aquelles circumstàncies. I també manifestava fortalesa d'ànim el bisbe que es decidia a conferir els ordres sagrats. En aquella època, els governants de la nació, no havien dut a terme només l'exclaustració general dels religiosos, sinó que havien prohibit també l'administració d'ordres majors. Un reial decret de 8 d'octubre de 1835 –el P. Coll va haver d'abandonar el convent a l'agost d'aquest mateix any– disposava que els bisbes s'abstinguessin «de donar ordres majors sota cap títol, ni per cap motiu ni pretext».

És veritat que no estava en mans dels governants civils legislar sobre matèries eclesiaístiques, però tothom sabia el risc que corrien els qui no complissin aquestes disposicions. Tot i això, el bisbe de Solsona, el vicari provincial dels dominics catalans i el diaca Francesc Coll van decidir obeir Déu abans que els homes.

Al capdavant de la diòcesi de Solsona hi havia aleshores el mercedari Fr. Juan José de Tejada. Era bisbe des de feia quatre anys; havia nascut a Ausejo, diòcesi de Calahorra, l'any 1768; va fer estudis teològics a Salamanca i Alcalá, i va ser superior dels convents que tenia el seu orde a Alcalá i Madrid.

En ser presentat per a bisbe era superior general dels mercedaris espanyols. Va morir el 15 de juny de 1838.

Fr. Francesc Coll, dominic exclaustrat, acabava de complir vint-i-quatre anys quan es va encaminar a Solsona des de la casa de Puigseslloses per rebre el presbiterat. Durant el curs 1835 - 1836 havia acabat els estudis teològics al Seminari de Vic. Des del 26 de gener de 1836 tenia ja l'autorització del seu provincial per a rebre l'ordenació.

No ha arribat a nosaltres cap escrit en què es reflecteixin els sentiments del P. Coll en aquell dia feliç en què el Senyor el va unir al seu sacerdocí ministerial per sempre. Va conservar el document que li van donar a Solsona, en què s'acreditava que havia estat ordenat. Va desaparèixer el 1936, però disposem d'una reproducció fotogràfica que es guarda a l'Arxiu de la Província de Santa Rosa de Lima (Buenos Aires). Aquesta en seria la traducció literal:

«Nòs, fra José Tejada, exgeneral de la religió de la benaurada Mare de Déu de la Mercè per a la redempció de captius, per la gràcia de Déu i de la Seu Apostòlica bisbe de Solsona, condecorat amb la gran creu de cavaller de l'orde americà d'Isabel la Catòlica, conseller reial, etc.»

A tots i cada un dels que llegeixin les presents lletres, fer-vos saber que l'any de la Nativitat del Senyor mil vuit-cents trenta-sis, el dia vint-i-vuit de maig, dissabte de les quatre tèmpestes de Pentecostès, hem celebrat a la capella del nostre Palau Episcopal ordes particulars majors.

Al nostre estimat en Crist Fr. Francesc Coll, diaca de l'Orde de Predicadors de Sant Domènec, examinat, aprovat, practicats els exercicis espirituals i trobat idoni en tots els requisits que prescriuen el sacrosant concili de Trento i els últims Decrets Apostòlics, legítimament i canònicament jutgem que havia de ser promogut i l'hem promogut al sagrat orde del presbiterat, amb el títol de pobresa i lletres suplicatòries del seu Prelat, el Vicari Provincial.

En fe de tot això i com a testimoni, estimem oportú concedir-li i li concedim les presents lletres firmades de la nostra mà, garantides amb el nostre segell i subscrietes pel nostre infrascrit secretari de Cambra. Donat en la data a dalt assenyalada.

Fr. Juan, bisbe de Solsona
(rúbrica)

Lloc del segell

Per mandat del meu Excm. i Revdm.
Sr. Bisbe
Blas Jiménez
Secretari
(rúbrica)

Reg. Llib. 3. Fol. III

El P. Coll en el seu viatge a Solsona devia tenir ocasió de saludar alguns dels seus germans dominics, exclaustrats com ell, i pertanyents al col·legi de Sant Miquel i Sant Gabriel. Aquella comunitat dominicana havia estat fundada el 1614 per a l'ensenyament de la filosofia i teologia. Des de 1620 fins a la fundació de la Universitat de Cervera el 1717, aquest centre d'estudis va tenir el rang d'universitat literària, amb facultat d'atorgar graus acadèmics. Després va continuar essent col·legi, en el qual no sols s'impartia la filosofia i teologia als religiosos, sinó també als seculars. Feia de Seminari diocesà, perquè a Solsona no hi havia Seminari. L'ensenyança era completament gratuïta.

Amb data 19 de desembre de 1832 la comunitat estava integrada per quatre professors i dos estudiants dominics. El rector era el P. Jaume Llorens, del convent de Barcelona. El P. Tomàs Bou, també del convent de Barcelona, era professor de teologia dogmàtica. El P. Ramon Bardolet, del convent de Manresa, era professor de teologia moral, el P. Salvador Alert, també del convent de Manresa, donava classes de filosofia. Els col·legials eren el P.

Josep Viñolas, del convent de Manresa, i Fr. Vicenç Martí, també de Manresa. A l'estiu de 1835 van ser tots obligats a exclaustrear-se, i el convent va passar a ser Seminari de la diòcesi, una vegada normalitzades les convulsions pròpies de la primera guerra carlina. El P. Tomàs Bou, conegut del P. Coll, va ensenyar-hi teologia moral.

El 1912 es va restaurar la Província Dominicana d'Aragó; el bisbe de Solsona, Fr. Lluís Amigó, fundador dels terciaris caputxins, va entregar el convent a l'Orde. Durant uns anys va ser Escola Apostòlica, noviciat i alumnat de filosofia.

Vito T. Gomez, O.P.

Foto pàgina anterior: El 28 de maig de 1836, el Pare Coll era ordenat sacerdot en la Capella del palau episcopal de Solsona.

Introducció de l'eucaristia

Avui, dia 28 de maig, la nostra Congregació de Dominiques de l'Anunciata, amb representació de Germanes del Consell general, dels Consells provincials, de Germanes d'arreu d'Espanya i d'altres països, commemora amb goig el 175è Aniversari de l'ordenació sacerdotal del nostre fundador Sant Francesc Coll, esdevinguda a la capella del palau episcopal d'aquesta ciutat de Solsona, pel bisbe Juan José Tejada.

Agraïm d'una manera especial al Bisbe d'aquesta diòcesi, Mons. Xavier Novell, que hagi acceptat presidir aquesta Eucaristia, així com als Pares dominics i als sacerdots que l'acompanyen en la concelebració.

Fa, per tant, 175 anys que aquest lloc fou testimoni de l'entrega generosa i il·lusionada del jove Francesc Coll, frare dominic, d'una donació total a Crist. Vocació que visqué amb gran inquietud, anunciant amb zel apostòlic i afany missioner, el nom de Jesucrist, els valors de l'Evangeli i l'amor a Maria amb les seves anades i vingudes per les terres de Catalunya.

Desitgem que aquesta celebració esdevingui un impuls revitalitzant del nostre dinamisme apostòlic per tal que, com ell, visquem plenament l'amor de Déu, i, tenint una mirada contemplativa del món que ens envolta i de la problemàtica de l'home d'avui, sapiguem orientar-los vers el coneixement de Crist amb la nostra tasca evangelitzadora.

Estem d'enhorabona, estem de festa, avui la nostra alegria és molt gran i ens omple de joia commemorar i agrair aquests cent setanta cinc anys, anys d'història que van fructificant en moltes vides que han arrelat i van arrelant l'estil de vida del nostre preuat Sant Francesc Coll.

Visquem tots junts aquest agraïment que ens agermana amb la celebració de l'Eucaristia.

Cant d'entrada

Servent fidel que n'és de gran la imatge
que ens has deixat als qui peregrinem;
és com un raig de llum de benaurança
i és com la pau del cor, gran do de Déu.

En la grandesa d'aquesta harmonia
oh Pare Coll, tu hi has polsat l'acord,
perquè ta vida fou la melodia
de la que avui en tindrem sant record.

Del teu amor a Déu, moltes guspies,
s'han escampat, volant arreu del món,
en les ciutats, els pobles i les illes,
fins a la selva s'hi ha abrandat el foc.

Al Pare Etern i al Fill nostra lloança
i al Sant Esperit d'Amor també cantem;
des del matí a la nit, nostra alabança
que vagi de la terra fins al Cel.

Glòria

Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor.
Us lloem, us beneïm, us adorem, us glorifiquem, us donem gràcies, per la
vostra immensa glòria, Senyor Déu, Rei celestial, Déu Pare omnipotent.
Senyor, Fill unigènit, Jesucrist, Senyor Déu, Anyell de Déu, Fill del Pare, vós,
que lleveu el pecat del món, tingueu pietat de nosaltres; vós, que lleveu el
pecat del món acolliu la nostra súplica, vós que seieu a la dreta del Pare,
tingueu pietat de nosaltres.

Perquè vós sou l'únic Sant, vós l'únic Senyor, vós l'únic Altíssim, Jesucrist, amb l'Esperit Sant, en la glòria de Déu Pare. Amén.

Litúrgia de la paraula

Lectura primera

Lectura del llibre del profeta Isaïes 61, 1-3a

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor, el dia que el nostre Déu farà justícia, a consolar tots els qui estan de dol, a vestir d'alegria els qui porten dol per Sió, a donar-los una corona en lloc de cendra, perfums de festa en lloc del vestit de dol, i cants de triomf en lloc del desconsol.

Vosaltres sereu anomenats "Sacerdots-del-Senyor, us diran "Ministres –del-nostre –Déu".

Paraula de Déu.

Lectura del profeta Isaïas 61, 1-3a

El espíritu del Señor está sobre mí, porque el Señor me ha ungido.

Me ha enviado para dar la buena noticia a los que sufren, para vendar los corazones desgarrados, para proclamar la amnistía a los cautivos, y a los prisioneros la libertad; para proclamar el año de gracia del Señor, el día del desquite de nuestro Dios; para consolar a los afligidos, a los afligidos de Sión.

Palabra de Dios

Salm responsorial

R/. El Senyor m'ha defensat, i m'he rejuenit tot jo; vull lloar-lo de cor.

Beneit sigui el Senyor
que ha escoltat la meua veu suplicant.
El Senyor és la muralla que em protegeix,
el meu cor hi confia.

He trobat ajut, el meu cor exulta,
vull lloar-lo amb el meu cant.
El Senyor és el baluard del seu poble,
el refugi salvador del seu ungit.

Salveu el vostre poble,
beneïu la vostra heretat.
Sigueu el seu pastor,
preneu-los sempre als vostres braços.

Al·leluia, Al·leluia, Al·leluia,

V/ Vosaltres que porteu la paraula de vida, resplendiu com estrelles en el cel de nit.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc 12, 22-34

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: no us preocupeu per la vida pensant què menjareu, ni pel cos pensant com us vestireu. Que la vida val més que no pas el menjar, i el cos més que no pas el vestit. Observeu els corbs, que no sembren, ni cullen, ni tenen rebost, ni graner, i Déu els alimenta. Quant més no valeu vosaltres que els ocells!

¿I qui de vosaltres, per més que es preocupi, pot allargar d'un sol moment el temps de la seva vida? Si no podeu, doncs, ni la cosa més petita, ¿per què us preocupeu per les altres? Observeu els lliris, com no filen ni teixeixen; però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva glòria, no anava pas vestit com un d'ells. I, si l'herba que avui és al camp i demà la tiren al forn, Déu la vesteix així, com més a vosaltres, gent de poca fe!

No busqueu, doncs, què menjareu ni què beureu, ni en passeu ànsia, que totes aquestes coses són les que busquen la gent del món; en canvi, el vostre Pare ja sap prou que en teniu necessitat. Busqueu més aviat el regne de Déu, i tot això us serà donat de més a més.

No tinguis por, petit ramat, que ha plagut al vostre Pare de donar-vos el regne, Veneu el que teniu i feu-ne almoïna. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, un tresor indefectible en el cel, on no s'acosta cap lladre, ni cap arna no destrueix: perquè allí on és el vostre tresor hi haurà també el vostre cor.

Paraula del Senyor.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas 12, 22-34

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos:

No andéis agobiados por la vida, pensando qué vais a comer, ni por el cuerpo, pensando con qué os vais a vestir; porque la vida vale más que el alimento y el cuerpo más que el vestido.

Fijaos en los cuervos: no siembran, ni siegan, ni tienen despensa ni granero, y, sin embargo, Dios los alimenta. ¡Y cuánto más valéis vosotros que los pájaros!

Y ¿quién de vosotros a fuerza de agobiarse podrá añadir una hora al tiempo de su vida?

Entonces, si no sois capaces ni siquiera de lo pequeño, ¿por qué os agobiáis por lo demás?

Fijaos como crecen los lirios: ni hilan, ni tejen, y os digo que ni Salomón en todo su fasto estaba vestido como cualquiera de ellos. Pues si la hierba, que hoy está en el campo y mañana se quema en el horno, Dios la viste así, ¿no hará mucho más por vosotros, gente sin fe?

No estéis con el alma en un hilo buscando qué comer y qué beber. Son los paganos quienes ponen su afán en esas cosas; ya sabe vuestro Padre que tenéis necesidad de eso.

En cambio, buscad que él reine y eso se os dará por añadidura.

Tranquilizaos, rebaño pequeño, que es decisión de vuestro Padre reinar de

hecho sobre vosotros.

Vended vuestros bienes y dadlo en limosna; haceos bolsas que no se estropeen, un tesoro inagotable en el cielo, adonde no se acercan los ladrones, ni echa a perder la polilla.

Porque donde esté vuestra riqueza, está vuestro corazón.

Palabra del Señor.

Homilia

Pregàries

1/ Preguem per l'Església, poble sant de Déu, pel sant Pare Benet XVI, pels nostres bisbes, preveres i diaques de les nostres diòcesis, perquè, fidels a l'Esperit, visquin en constant esperit de conversió i prediquin incansablement al món la pau i la reconciliació per mitjà de la Bona Nova de l'Evangelí. Preguem el Senyor.

2/ Pels governs de totes les nacions i de tots els pobles, especialment per aquells que es troben en major dificultat, perquè encaminin els seus esforços i decisions per aconseguir el bé de totes les persones, i les seves relacions es fonamentin en el diàleg, la justícia i la veritat, el perdó i la misericòrdia que Crist Jesús ha predicat. Preguem el Senyor.

3/ Per la Família dominicana, perquè, fidels al carisma dels nostres Fundadors, visquem dia rere dia les exigències de la fe en el seguiment de Crist i dediquem amb entusiasme la nostra vida a la predicació amb la paraula i el testimoni, expandint arreu del món el missatge de l'Evangelí. Preguem el Senyor.

4/ En aquest dia en què commemorem l'aniversari de l'ordenació sacerdotal del nostre pare Sant Francesc Coll, preguem per totes les Germanes de la

Congregació, perquè la fidelitat al seu carisma ens ajudi a arrelar la Veritat que allibera i compromet, a continuar la seva obra amb el mateix esperit senzill i evangelitzador i a desvetllar noves vocacions que facin brillar la flama que ell va encendre. Preguem el Senyor.

5/ Preguem també per tots els pobles de Catalunya, ja que molts d'ells reberen directament del Pare Coll el missatge de la salvació amb els seus ensenyaments i exemple de vida, perquè Déu, Pare generós, en aquesta època tan conflictiva en què vivim, els atorgui la gràcia de viure en la fe cristiana i d'ésser signes de pau i de solidaritat. Preguem el Senyor.

6/ Per tots els homes i dones de la terra que se senten fracassats a la vida. Que no oblidin mai que Déu és al seu costat i que a nosaltres ens obri el cor a la comprensió i a la solidaritat per allargar la nostra mà al seu ajut i puguin fruit d'una vida digna. Preguem el Senyor.

7/ Preguem per les Germanes que ens han acompanyat en la fe i que visqueren en la seva vida l'esperit de les Benaurances, perquè gaudeixin ja de la pau i de la joia del Crist ressuscitat i des del cel intercedeixin per tots nosaltres. Preguem el Senyor.

8/ Finalment et demanem per tots els qui estem aquí reunits celebrant amb goig i agraïment aquesta Eucaristia. Que aquest dia sigui per a tots nosaltres una veritable benedicció i que, deixant-nos conduir per l'Esperit, siguem sembradors de pau i d'esperança en el nostre món. Preguem el Senyor.

Ofrenes

Presentació de les ofrenes. Estola. Ciri commemoratiu. Pa i Vi.

Fa 175 anys que el nostre Pare Francesc fou ordenat sacerdot. Aquesta **estola**,

d'una manera simbòlica, però real, ens uneix a aquell dia, sempre present, en què el nostre Fundador rebé el do del sacerdocí.

La vida del nostre Sant fou una llum, llum que reflectia la del Senyor Ressuscitat. La seva frase *“una llum encén una altra llum”* està simbolitzada en aquest ciri que avui ens il·lumina i estimula a encendre, en els cors, el foc de l'amor a Jesús.

Com el pa i el vi, elaborats i triturats amb blat i raïms, volem fer ofrena a Déu de tots els sofriments de la humanitat. Que Ell, amb el seu lliurament a la creu i amb la seva resurrecció, transformi tot aquest dolor en joia, i que la vida de la Congregació de Dominiques de l'Anunciata sigui també transformada i convertida en Hòstia agradable al Pare.

Cant

Sant i Fundador

Oh sant Francesc Coll

T'aclamem amb joia

I amb immens amor.

És el nostre cant

Himne de llaor

i d'acció de gràcies

Per tal do.

Amen Al·leluia

cels i terra avui s'abracen

Amen Al·leluia

és el càntic de lloança.

Cant de pau

Que la pau ens acompanyi
per camins de veritat,
tots els jorns de nostra vida:
pau del Crist ressuscitat.

Cors oberts a l'esperança
d'una nova creació;
oferim la pau als homes,
com a signe de l'amor.

Cants de comunió:

1/ Del Crist tots som germans i Déu és nostre Pare;
cantem plegats la fe que ens fa estimar tothom.
Al poble obrim la llar i el cor de bat a bat,
si és que som de debò els deixebles de Crist.

Veniu, mengeu el pa que ens agermana;
el pa de l'amistat, el pa dels fills de Déu.
El pa que hem treballat amb suor del nostre front:
és el pa de l'amor, és el Cos del Senyor.

2/ Quan oferim el pa i el vi a la taula santa,
pensem en tots aquells que al món pateixen fam.
Cal que partim el pa amb el nostre germà,
si és que som de debò els deixebles de Crist.

3/ En el darrer sopar Jesús donà el precepte:
"A tots heu d'estimar com jo us he estimat".
Ja no fem distinció de pobres o de rics,
si és que som de debò els deixebles de Cri

Al·leluia, tots Esperem de vos, Senyor, al·leluia, el nodriment de vida eterna, al·leluia”.

1/ Jo sóc el vostre Bon Pastor / que per vosaltres vaig morir.

2/ La meva vida us he donat / perquè vingueu al cel amb mi.

3/ Us he buscat amb tot l'amor / quan heu perdut el bon camí.

4/ A tots he vist i tots conec, / és d'un a un que us he escollit.

5/ Si m'escolteu i sou humils / coneixereu al meva veu.

6/ Teniu, mengeu: és el meu Cos, / que us vull donar com aliment.

7/ Tots els qui em mengin ja veuran / com sóc el Pa vingut del cel.

Després de la comunió

“Una llum encén una altra llum, un foc n'encén un altre” La nostra vida ha quedat il·luminada per la llum de la fe y del nostre carisma. Amb aquest gest tant senzill que ara realitzarem d'acollir la flama que ha estat encesa en la llum de Crist i de Sant Francesc Coll simbolitzem una vegada més que som enviades a portar la Bona Nova als desvalguts i encendre, en els cors, el foc de l'amor a Jesús.

Canto del Testigo

Nos envías por el mundo
a anunciar la Buena Nueva,
mil antorchas encendidas
y una nueva primavera. (bis)

Si la sal se vuelve sosa
¿quién podrá salar al mundo?
Nuestra vida es levadura,
nuestro amor será fecundo. (bis)

Interludio musical

Siendo siempre tus testigos
cumpliremos el destino.
Sembraremos de esperanza
y alegría los caminos. (bis)

Cuanto soy y cuanto tengo
la ilusión y el desaliento.
Yo te ofrezco mi semilla
y Tú pones el fermento. (bis)
Comiat:

Himne a Sant Francesc Coll

Pare Coll ets l'apòstol i el profeta
i ets la llum en aquest món ple de foscor;
vares fer el camí per la drecera
amb l'afany de trobar el gran Amor.

Seguirem, Pare Coll, la teva ruta
perquè és clara com l'estrella del matí;
té petjades de pau, i alguna espurna
que s'escapa de l'ardor del teu esperit.

Té l'anhel del qui camina
cercant llum d'eternitat,
té un neguit que crema l'aire
de justícia i veritat.

Té la fe i l'esperança,
té la joia i la bondat,
és la dolça font que brolla
pel que busca santedat.

Pare Coll ets l'apòstol i el profeta
i ets la llum en aquest món ple de foscor,
seguirem el camí per la drecera,
tal com tu el seguies Pare Coll.

Fa molt anys que d'aquí t'acomiadaves,
per unir-te fortament al gran amor,
però el record queda viu entre nosaltres,
i el teu crit no ha perdut el seu ressò.

Dominiques de l'Anunciata